

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

19. An Confessarius frangat Sigillum, si revelet virtutes pœnitentis,
extasim, & alia dona Dei? Et notatur posse pœnitentem obligare
Confessarium sub secreto naturali has virtutes, & dona celare. Ex ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

iuste quæri, adhuc ea actio priuandi ab officiis, & denegandi ea suffragia, iniuriola est Sacramento confessionis, quia illud reddit hominibus exolum, & vt odiosum reddatur, satis est quod sciat ius habere Superiores ortum ex noticia confessionis ad priuandos ipsos penitentes huiusmodi officiis, & suffragiis.

7. Ad secundum respondeo nullam dari occasionem hominibus sceleratis vtendi perniciosa cautela, vt conferuerent in officiis, in quibus habent occasiones peccandi, quia si Prælati alia via conuenerit de tali occasione, iuste eos poterunt priuare, si autem non conuenerit, nisi per confessionem nullum eis tribuit ad id faciendum, vt patet. Sed ex dictis resoluedi sunt aliqui casus in particulari.

RESOL. XVII.

An aliquis vocalis, v. g. nostra Religionis, vel Magister Nonitorum possit negare suffragium alicui propter peccatum confessum: Ex part. 5. tr. 1. Ref. 4.

§.1. **A**firmatiue respondet Ochaguaia de Sacram. tr. 5. de sigillo, q. 7. n. 2. & alij, quos ego alibi citauit; quia in tali casu nullo modo reuelatur peccatum, quia ipse solus penitens id coniecit, & ita etiam docet Kellifonius tom. 2. in 3. p. 9. 11. art. 1. dub. 4. & ibi Mercerus art. 5. dub. 2.

2. Sed hanc sententiam esse refellendam, patet ex dictis in superiori resolutione: nam eo ipso quo penitens intelligit se posse priuari officio, suffragio, sacris Ordinibus propter sua peccata confessa, quis dicit inde non reddi hoc diuinum Sacramentum hominibus formidabile? Igitur negatiuam sententiam prorsus sustinendam esse puto, quam docet Bañez, Onuphrius, Fagundez vbi supra citati, quibus adde Sebastianum à Bononi, tract. de elect. p. 1. c. 5. dub. 37. num. 2. Reginaldum in praxi tom. 1. lib. 3. c. 3. n. 33. Suarez in 3. part. tom. 4. disp. 33. sect. 7. n. 12. Sanchez de matr. tom. 1. lib. 3. disp. 6. n. 6. Rodriq. in 99. Regul. tom. 2. q. 54. art. 4. Coriolanum de cas. referu. p. 1. sect. 1. art. 16. & Hurtadum de Sacram. disp. 12. de penit. disp. 9. quia Confessarius ita tenetur sigillo sacro confessionis, vt nequeat peccatum in confessione tantum notum alicui dicere, non solum aliis à penitente, quamuis viderit peccatum à penitente committi, sed nec illud obicere ipsi penitenti; in casu autem dicto remouere penitentem ab officio, aut ipsi negare suffragium, aut aliud circa ipsum efficere, quando ipse coniecit, aut conicere potest id fieri ob peccatum confessum, est ipsi insinuare, imò est quodammodo obicere, & exprobare peccatum confessum, quo confessio ita fiet ei molesta & odiosa, vt ob id retrahi possit ab ipsa, ergo id est contra obligationem sigilli sacri confessionis. Deinde, vt dictum est, confessio nulli debet esse molesta & grauis, neque ex ea debet penitens sentire aliquod incommodum, sed si ex confessionis scientia priuaretur penitens aliqua dignitate, sine dubio ex confessione sentiret aliquod incommodum, & eque illa esset grauis & molesta. Neque dicas nulli reddi molestam confessionem, quia suffragium quod datur, est omnino occultum & secretum. Respondetur enim id esse per accidens, quod scilicet suffragium datum nesciatur à penitente; attamen per se confessio est illi grauis, & onerosa, quod nulla ratione videtur concedendum de confessione. Adde quod Confessarius in tali casu accedit ad electionem, vt homo simpliciter, sed vt talis nouit eligendum dignum Prælatum, officio, sacris Ordinibus, &c. vt suppono: ergo vt talis potest, & debet illi facere.

nam quod deinde in confessione nouerit illum indignum, perinde est ac si non nouisset, iuxta illud D. Bern. Nihil minus scio, quam que per confessionem scio. Et audiant superiores Regularium verba Richardi in 4. sent. dist. 2. 1. n. 4. q. 2. ad 4. vbi sic ait: Prælati remouendo ab officio subditum suum, etiam faciat vtilitatem ipsius, facit tamen contra vtilitatem communitatis, quia illi, qui remouentur ab officiis ex noticia confessionis priores reddentur, vt non confiteantur secundum veritatem. Ita ille.

REOL. XVIII.

An sit contra sigillum reuelare defectus naturales penitentis, v. g. si penitens dicat in confessione se natum esse ex parentibus sordidis, infamibus, aut non coniunctis legitimo matrimonio, &c. Ex part. 5. tr. 11. Ref. 29.

§.1. **E**X communi sententia tenendum est ad materiam sigilli pertinere non solum peccata, sed etiam quoduis aliud in confessione auditum, seu cognitum, cuius declaratio, seu manifestatio possit, per se loquendo reddere hominibus confessionem grauem, & odiosam, ex quo fit primò si penitens animo declarandi melius conscientiam suam, dicat Confessario aliquid sibi ignominiosum, v. g. se natum esse ex parentibus sordidis, infamibus aut non coniunctis legitimo matrimonio, verè violare sigillum, si id manifestet; & ita docet ex Soto & Valentia Iacobus Granado in 3. part. de Sacrament. contr. 7. tract. 1. 1. disp. 3. n. 2. quibus adde Onuph. opusc. de sigillo, sect. 4. q. 7. dub. 2.

Super hoc quoduis aliud vide infra doctrinam Ref. 44. & 45. & alterius Ref. eorum annot.

2. Aduerte tamen quod ex Coninck obseruat Kellifonius tom. 2. in 3. part. quest. 1. 1. art. 2. dub. 1. Hurtado de Sacramentis disp. 12. diff. 3. quod licet sit contra sigillum, vt dictum est, reuelare defectus naturales penitentis, dictum ab ipso dicuntur in confessione, vt conducentes ad explicationem sui peccati; secus verò dicendum, quando à penitente narrantur incidenter, & non tanquam conducentes ad id, sed in hoc casu abstinere etiam debeant Confessarii à dicta manifestatione. Imò Malderus tract. de sigillo, cap. 15. sic ait: Defectus natalium, vitia occulta corporis, & similia, quæ penitentes sua peccata explicando reuelant, sub sigillum cadunt, etiam si parum conducant eorum explicatio ad peccati narrationem, sed ex simplicitate penitentis addantur.

RESOL. XIX.

An Confessarius frangat sigillum si reuelet virtutes penitentis, extasim, & alia dona Dei? Et notatur posse penitentem obligare Confessarium sub secreto naturali has virtutes, & dona celare. Ex part. 5. tr. 11. Ref. 30.

§.1. **N**egatiuam sententiam docet Reginaldus in praxi tom. 1. lib. 3. cap. 4. in principio, & Petrus Ochaguaia de Sacram. tract. 3. de sigillo, quest. 4. num. 4. vbi sic ait: Non est contra sigillum confessionis, si quis reuelet penitentis virtutes, dona Dei, aut voluntatem ingrediendi Religionem, vel ducendi uxorem Mariam, aut factum aliquod, quod impertinenter fuit narratum in confessione ad explicandum peccatum, quia per hæc non detegitur aliquid, ex quo sciri possit penitentem commisisse aliquod peccatum; occultanda tamen hæc sunt secreto naturali iuxta intentionem penitentis.

2. Sed Iacobus Granado in 3. part. de Sacram. controu. 7. tr. 11. disp. 3. n. 4. docet quod dona & virtutes

O o peniten

penitentis cadunt etiam sub sigillum, quando à penitente dicuntur vt necessaria, vel vtilia ad declaranda sua peccata, vel ob aliam rationem, itavt velit manere omnino occulta, alioqui fieret odiosa confessio, & meritò offenderetur penitens. At vt verum fatear, hæc virtutes & dona quasi semper non manifestantur ad explicationem peccati, neque ex earum manifestatione redditur penitentibus odiosa confessio, ergo, &c. Et ita hanc sententiam negativam tenet etiam Malderus *tract. de sigillo, cap. 15.* vbi tamen rectè notat posse penitentem obligare Confessarium sub secreto naturali has virtutes & dona celandi.

RESOL. XX.

An Magister Nouitiorum, vel Confessarius Monialium possit in exercitiis spiritualibus in generali damnare peccata, qua audiuit in confessione?

Et notatur concionantem de peccatis, qua se dicit in confessione isto in loco audiuisse, modo ita prudenter hoc faciat, & cautè, vt impossibile sit inde prodici peccatorem, non esse violatorem sigilli, peccare tamen propter scandalum datum, & quia confessionem reddit odiosam. Ex part. 5. tr. 1. Ref. 36.

§. 1. **A**D hunc casum libet respondere cum verbis Malderi *tract. de sigillo, cap. 14.* vbi sic ait: Scandalum facile oriri potest quando quis paucos habet penitentes sibi subditos, & coram eis concionatur contra defectus in confessione detectos, vt si Confessarius Nouitiorum in aliquo Monasterio, aut Confessarius Monialium concionetur coram ipsis de vitiis in confessione reuelatis, tunc enim facile contingeret robore suffundi confessos.

2. Notandum est etiam hic obiter, quod Beja *part. 3. cas. 15.* notat, & idem Malderus concionantem de peccatis, qua se dicit in confessione isto loco audiuisse, modò ita prudenter id faciat, & cautè, vt impossibile sit inde prodici peccatorem, non esse violatorem sigilli, peccare tamen mortaliter propter scandalum datum, & quia confessionem reddit odiosam.

RESOL. XXI.

An si Confessarius ex confessione intelligat famulum esse furem, possit illum amittere? Ex part. 5. tr. 1. Ref. 37.

§. 1. **A**ffirmat Henriquez *lib. 3. de penitent. cap. 23. numero 5.* & Vasquez *in 3. part. tom. 4. quest. 93. art. 4.* Mihi verò magis placet sententia negans, quia talis dimissio esset quædam correptio extra confessionem pudesfaciens penitentem. Secus dixerò si prudentiùs inuigilando in actus famuli, deprehendat relapsum in furtum, tunc enim poterit alio prætextu, & occultè ipsum dimittere. Dico, alio prætextu, quia si alium prætextum inuenire non possit ita speciosum, quin famulus suspicari possit originem suæ dimissionis esse ex scientia confessionis, non probarim etiam tunc dimissionem. Et ita hanc sententiam tenet Malderus *tract. de sigillo, cap. 14.*

RESOL. XXII.

An Sacerdos, qui scit ex confessione furtum sibi factum, possit furem accusare ex aliis indiciis extra confes-

sonem cognitis?

Ex quo inferitur, quod si publicus vsurarius, vel publicus concubinaris non sint absoluti à Confessario, & petant communionem, Confessarius potest eam illis negare, dicendo eos esse in publico peccato. Ex part. 5. tr. 1. Ref. 17.

§. 1. **A**ffirmatiùe respondet Vasquez *in 3. part. tom. 4. quest. 93. art. 4. dub. 6. num. 4.* vbi docet Sacerdotem posse accusare eum, qui confitetur se quidpiam illi furatum esse, posse, inquam, accusare ex aliis indiciis, quòd scilicet eo tempore talis res sibi defuerit, nec alius domum intraverit. Et ratio huius sententiæ esse potest, quia Confessarius non prohibetur vti scientia aliunde parata; hinc si publicus vsurarius, vel publicus concubinaris non sint absoluti à Confessario, & petant communionem, Confessarius potest eam negare, dicendo eos esse in publico peccato. Et hanc opinionem ex Valentia & Soto docet etiam Malderus *tract. de sigillo, cap. 10.* vbi firmat posse Confessarium in tali casu accusare furem, modò nihil adminiculi ad actionem instituendam sumatur in confessione.

2. Sed vt verum fatear, sententia hæc circa propositum diuini in praxi non videtur tuta, quia debet supponi, quòd tota notitia facti verè sit comparata ex confessione sacramentali, & indicia seculari sumpta non præberent sufficientem notitiam ad accusandum; vnde talis Confessarius verè vitior scientia ex confessione sacramentali orta. Vnde merito reddi posset odiosa confessio. Et ita docet Iouanes præpositus *in 3. parte, quest. 11. de sacro sigillo, dub. 3. num. 25.*

RESOL. XXIII.

An pro seruanda vita possit Sacerdos aliquo modo manifestare peccata penitentis?

Ex quo inferitur Sacerdotem, qui cum aliis iter agens, ex vno illorum per confessionem intellexerit ingressum syluæ parari sibi mortem, teneri parari mortem ingressu, quam aut fuga, aut recessione confessionem iam factam suspectam aliquo modo reddere.

Et hoc etiam si huiusmodi Sacerdos in supradicto casu existens in peccato mortali esset.

Ex quo etiam sequitur Sacerdotem, qui in confessione sibi facta cognouit in vino, in quo sultum esset Sacrum, esse immistum venenum, non potest, aut omittere Sacrum, aut petere aliud vinum sine suspitione reuelata confessionis, teneri vinum sic mistum sumere, & Deo se commendare, etiam si in hoc casu Sacerdos esset in malo statu, & non possit confiteri, tunc enim debet prouidere sibi omni meliori modo, quo possit, de contritione, qua cum Sacramento in voto sufficit ad aternam salutem. Ex part. 5. tract. 1. Ref. 47.

§. 1. **A**ffirmatiùe respondet Gabriel *in 4. diff. 21. quest. 1. art. 3.* Sed meritò contrariam sententiam docent Doctores, quos citat & sequitur Turrianus *de penitentia disput. 3. dub. 5.* quia malus legum bonum est seruare secretum confessionis propter bonum fidelium, & reuerentiam Sacramenti, quam sit vita vnius hominis, sicut in bello potest esse obligatio militis, cum periculo etiam manifesto vitæ propter bonum publicum.

2. Ex quibus inferitur primò Sacerdotem qui cum aliis iter agens, ex vno eorum per confessionem intellexerit in ingressu syluæ parari sibi mortem, teneri